

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

**ŠPRTI
&
FRAJERÍ**

**KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ**

LEGIE

ŠPRTI
&
FRAJERŮ

Kristýna
SNĚGOVÁ

LEGIE

**ŠPRTI
&
FRAJĚŘI**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2021

Cover Illustrations © Jan Doležálek, 2021

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0022-3 (print)

ISBN 978-80-278-1053-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1054-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1055-0 (pdf)

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční.

Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou pomocí technologie tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským kuchařem Giuseppem, tajemnou Amanadou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiňski, která by tam radši vůbec nebyla. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám.

Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit. Zvlášť když našli útočiště v práci pro vesmírnou mafii.

Nová mise

A tím to všechno začalo.

Ne přistáním vesmírných lodí na Sibiři, kdy si nás zástupci Společenství okoukli a konstatovali, že se nebudeme moc bránit, zato budeme nutričně hodnotní.

Ne pokusem proniknout mezi mimozemské nepřátele v rámci operace na záchranu lidstva, předem odsouzené k neúspěchu.

Ani službou na těžební planetce, kde jsem navenek působil jako kolaborantský předák, ale ve skutečnosti se snažil pomoci lidem vrátit se do hry.

Natož neplánovaným útekem, únosem telepatického pavouka a krádeží staré nákladní lodi. Dokonce ani Gerasimovým rozhodnutím pojmenovat ten vrak Kraksna a mým rozhodnutím dál se na ní pokoušet o záchranu lidstva s posádkou složenou z existencí, které v lidstvu většinou nechcete.

Doopravdy všechno začalo až na Namathé.

Setkáním se zástupcem mimozemského druhu huntů, který přes svou převahu ve všech možných ohledech připomínal přerostlou slepi-

ci a jehož nevyslovitelné jméno jsem zkomolil na Aštara. Nebo spíš jeho návrhem, abychom pro něj začali pracovat výměnou za ochranu a osobní svobodu.

Svoboda bylo něco, po čem jsem toužil a čeho se lidem ve vesmíru zoufale nedostávalo. Mohli jsme sundat otrocké mundúry, ukrást vesmírnou loď, a dokonce si i vyrobit zbraně, ale se skutečnou svobodou to nemělo moc společného.

Aštar pochopitelně nepodnikal v charitativní výrobě háčkovaných panenek, takže se za jeho nabídkou mohlo skrývat cokoli a dost možná to nebylo nic lepšího než „spolkněte kondomy naplněné bílým práškem deset minut před nástupem do lodi, a kdyby vás kontrolovali, nikdy jsme se neviděli“.

A to na tom bylo nejhorší.

Operace Thümmel shořela jako papír, a pokud jsem chtěl pro záchranu lidstva udělat aspoň něco, musel jsem polykat. Nebo Aštarovu nabídku odmítnout a pokusit se lidstvo obnovit jen pomocí dvou žen a bandy mužů, kvůli kterým ženy většinou víru v muže ztrácejí. Dost jsem pochyboval, že kdybych o tom nechal hlasovat, byl by *pro* kdokoliv kromě Gerasima.

Ale co jiného jsem mohl dělat?

Byl jsem si až bolestně vědom toho, jak málo o Aštarovi a jeho obchodech vím, a přitom jsem

v podstatě neměl na vybranou. Tvrdil, že neobchoduje s otroky, a mně nezbývalo než mu věřit a doufat, že pochází ze sorty správnáků a já se právě neupsal ďáblu. Spolu s celou svou posádkou.

Ještě pořád jsem si nebyl jistý, jestli můžu něco takového rozhodnout za ostatní, na druhou stranu jsem si dokázal jen stěží představit, že by si Vodička sbalil nářadí a Giuseppe hrnce a dali by mi sbohem, aby vedli lepší život na Namathé. Vodička by možná skončil jako něčí údržbář, ale Giuseppe by svým kulinářským uměním sotva někoho ohromil, aspoň ne v kladném smyslu toho slova. Natož když se lidi na Namathé používali převážně jako sexuální otroci nebo ke krmení zvířat. Nakrmit pouštní hady Giuseppem jsem i já považoval za smysluplnější než nakrmit kohokoliv Giuseppeho kuchyní. Pouštní planeta ve vzdáleném koutě sektoru, kterou mrzačil kulšeš jménem En-ruk, aspoň dokud jsme se s ním nezapletli my a nakonec ho nerozpustil sup s červem v krku – dlouhý příběh –, nebyla pro zástupce našeho druhu zrovna ideální místo k novému začátku. A i kdyby, já do něj ostatním nemohl nic nabídnout. Možná jen to nářadí a hrnce. Takže nakonec měli i oni na vybranou ze dvou zel a přinejmenším já jsem službu Aštarovi považoval za to menší.

Posádka Kraksny, které jsem velel, nebo se o to spíš pokoušel, se skládala z ruského poručíka, jehož silnou stránkou nebyla disciplína, kuchaře, jenž se nikdy nenaučil vařit, geniálního technika, co ještě nedávno umíral na chepitovou rakovinu, a chany, která mi po záchraně života člověkem přísahala sloužit, dokud nebude moct ona zachránit život mně. Potom měla v plánu mě zabít za všechna příkoří, jež jsem jí způsobil, a to bezpochyby pomalu a oprávněně.

Během pobytu na Namathé se mi posádka rozrostla o dva nováčky, distingovanou lingvistku – nebo možná už xenolingvistku – s triádou titulů a pološílenou španělskou dívku. To, že jsme je zachránili z En-rukova područí, bylo zatím naším největším úspěchem.

V jeho rámci jsme taky zničili celou oázu, vypustili na svobodu velké množství smrtících zvířat a zabili nebo aspoň zmrazili spoustu různých mimozemských tvorů.

A já teď seděl proti Aštarovi, zvažoval naše nevalné možnosti a snažil se přesvědčit sám sebe, že podat mu ruku a stisknout pařát je z nich ta nejlepší.

Působil upřímně.

To ovšem nemuselo nic znamenat, sám jsem předstíral věrnost švestkám, jen abych si udržel post kápa na Základně zmaru, aspoň než šlo

všechno do kopru. Neprokoukl mě ani první enlil, s nímž jsem se setkal tváří v tvář – protektor Bronas, kterého bych se nebál označit za víc než nebezpečného soupeře –, tak dobrý lhář jsem byl. Ale lhář lháře pozná.

A huntové nelžou.

Jenže to mi tvrdil hunta, takže...

Moment!

Znělo to jako klasická hádanka o Pravdě a Lži. Když jsme ji kdysi dávno řešili na semináři z logiky, ani mě nenapadlo, že si na ni jednou vzpomenu na nehostinné pouštní planetě na konci vesmíru.

Ale i kdyby mi hunta lhal, bylo mi to platné jako mrtvému zimník. Protože když odmítneme, vykopne nás na ulici města, které jsme málem zničili, a tam nám těžko někdo nabídne chleba se solí.

Takže jsem kývl.

A Aštar přišel s první prací, jako by jen čekal, až se na planetě, na níž léta úspěšně podnikal v šedé ekonomice, objeví rozvrzaná kocábka plná vyhublých lidí a jejich chanské kámošky. I když Aga asi o konceptu přátelství nikdy neslyšela, a pokud ano, určitě ho nehodlala praktikovat v našem případě.

Nerad jsem to přiznával, ale občas, jenom občas, mě to mrzelo.

I když z ní šel strach a svou touhu urvat nám hlavy nijak neskrývala, uvědomil jsem si, že si vážím jejího odhodlání i věrnosti chanskému odboji. V enlilském otroctví ostatně dělala to samé co já – předstírala, že slouží Společenství, aby se dostala k chepitu a s jeho pomocí na kobylku modrým sviním. A já nejlíp věděl, jak je takové předstírání těžké. O dobrém spánku jsem si od vpádu švestek na Zem mohl nechat jen zdát, ale když už se mi něco zdálo, většinou to souviselo s tím dnem, kdy nám kulšešové rozdali zbraně a řekli, abychom postříleli všechny lidi, kteří se jim nehodili. Já to udělal a jen díky tomu jsem získal nejen pozici kápa na těžební planetce, ale i biočip, který mi umožňoval dorozumět se se všemi tvory na ní. Jenže vzpomínka na to, co to stálo, se mi nepřestávala vracet, byť jsem si nesčetněkrát opakoval, že jsem to udělat musel.

Chana musela mít za sebou spoustu podobných věcí, a jestli spala aspoň z poloviny tak špatně jako já...

Přerušil jsem úvahy o své nezáviděníhodné pozici a zeptal se hunty: „Co to bude za práci?“

Aga, která se mnou absolvovala boj o život na okraji vathúsu, už s námi tou dobou v místnosti nebyla. Nevím, nakolik se Aštar vyznal ve složitých vztazích v naší posádce, ale pocho-

pil, že chana slouží mně, a laskavě jí nabídl, aby si šla odpočinout. Já byl ještě pořád vyčerpaný po útoku na oázu zmrda En-ruka a nepovedeném úprku pouští, ale s léky proti bolesti a dvěma panáky mimozemského pití navrch jsem si připadal skoro jako na nenuceném pokecu s kámošem v baru. Až na to, že Aštar nebyl kámoš, ale nový šéf.

Doufal jsem jen, že mi za to dřív než Aga neutrhnou hlavu ostatní.

Aštar sáhl do schránky na stole a vytáhl z ní dlouhou tenkou tyčinku. Odlomil konec a tyčinka zrudla a zapraskala. Hunta si vložil druhý konec do zobáku, potáhl a pomalu vypustil kouř. Místnost provoněl... když už ne úplně tabák, pak aspoň něco tabáku dost podobného.

Uvědomil jsem si, jak moc mi chybí pozemské doutníky. Svou poslední cigaretu jsem vykouřil, když jsme vypouštěli Bohdanovo tělo do vesmírné prázdnoty. Její chuť jsem cítil na jazyku, kdykoliv jsem si na Bohdana vzpomněl. Vybavil jsem si, jak jsem držel jeho tělo v náručí, věděl, že se musím zvednout, jinak nás kulšešové dostanou všechny, a současně měl pocit, že to nedokážu. Připadalo mi to jako celá věčnost.

Aštar mi podal krabičku a já si nabídl a doufal přitom, že se z mimozemského cigára neposeru, nebo aspoň ne před huntou.

Po jeho vzoru jsem odlomil špičku tyčinky, vsunul jsem si ji do pusy a potáhl.

První šluk byl jako rána na solar.

Měl jsem co dělat, abych se nerozkašlal jako sedmák, který se snaží zapůsobit na holku ze střední. S doutníkem, jaké jsem znal ze Země, to mělo společný spíš tvar než chuť – a ani tím tvarem to pozemský doutník nepřipomínalo. Ať už bylo uvnitř cokoliv, nechutnalo to přímo jako opium, ale určitě to k němu nemělo daleko. Snažil jsem se tyčinku si vychutnat, ale měl jsem podezření, že si ještě dvakrát potáhnu a buď omdlím, nebo huntovi pozvracím koberec. Za dobu nuceného půstu v enlilském otroctví jsem odvykl silnějšímu kuřivu a tohle by mi dalo zabrat i na staré dobré Zemi.

„Slyšel jste někdy o poslední bitvě Nevenů?“ zeptal se hunta.

Neslyšel jsem skoro o ničem, co se netýkalo mojí vlastní planety, ale diplomaticky jsem jen zavrtěl hlavou. Už to, že se mě Aštar zeptal, jako by připadala v úvahu i jiná odpověď než *ne*, bylo milé. Ještě před pár hodinami jsem přitom ani netušil, že existuje něco jako huntové. Vzpomněl jsem si, jak Gerasim v baru dělal na Aštarova synovce „Kšá!“, a Giuseppe plánoval, jak ho na lodi uvaří. Kdyby u toho Aštar byl, nabídku práce by si nejspíš rozmyslel.

„Nevenové byli zvláštní druh,“ pokračoval Aštar zahalený do hustého oblaku kouře. V hlase mu poprvé od našeho seznámení zaznělo vzrušení. Sice slabě, ale bylo tam. „Nevíme o nich skoro nic, krom toho, čím byli především. Učenci. Výzkumníky. Badateli. Předběhli svou dobu o stovky let.“

To nebylo zase tak těžké, pokud jsme je srovnávali s námi. Vrcholem pozemské techniky těsně předtím, než Zemi ovládlo Společenství, byly věci, které všude jinde upadly v zapomnění v době, kdy jsme se my teprve dostávali z doby kamenné. I na Vodičkův něco-jako-nebozízek, jenž dokázal narušit molekulární strukturu věcí, jsem zíral jako neandrtálec, jemuž někdo poprvé ukázal zapalovač. Oproti lidem byli určitě neskutečně technicky vyspělí i šneci, které jsem na Namathé párkrát úspěšně použil jako zbraň. A to neměli ani pořádné ruce.

„Jak se ale zdá, současně to byl mírumilovný druh,“ řekl Aštar. Kdoví proč mi bylo jasné, že pokud jde o mírumilovné druhy, většinou se o nich mluví v minulém čase. „Žel Vejci nepřežil boj s mnohem zaostalejším, nicméně o to tvrdším protivníkem.“

„Enlily,“ hádal jsem.

Aštar zavrtěl opeřenou hlavou. „Enlilové tehdy nebyli zdaleka tak expanzivní. V podsta-

tě rozumně nechávali špinavou práci na jiných a... čekali.“

„Dokud se nedočkali,“ pochopil jsem.

Hunta znovu kývl. „Na druhém konci namathského sektoru proběhla před sto lety velká vesmírná bitva, kterou nevenové prohráli. Zůstal po ní tak trochu památník a tak trochu tekutý písek, do kterého není radno šlápnout. *Vrakoviště*.“ Když Aštar skrze kouř zahlédl můj nechápavý výraz, vysvětlil: „Říká se tak části vesmíru poseté troskami zničených lodí, ale i automatických obranných systémů a pas-tí. Některé z nich jsou vysoce nestabilní, a pokud spustí, mohou i dnes způsobit katastrofu. Aspoň se to tvrdí.“

„To na tom pohřebišti někdo žije?“ zarazil jsem se.

„Naopak, vstup do nevenské části sektoru je zakázaný. A z dobrého důvodu. Centrální nevenské plavidlo tehdy vypustilo puls, který ochromil všechny ostatní. Jen díky tomu se trosky lodí nerozletěly po celém sektoru. Kdyby je někdo uvolnil nebo neúmyslně aktivoval stále funkční zbraně... dokázal by napáchat velkou škodu.“

Na velkou škodu jsem byl tak trochu odborník. Ale najednou jsem měl pocit, že celou dobu stojím na nášlapné mině, a teprve když se chys-

tám pohnout, někoho napadne se mi o tom zmínit. Představa, že jakýkoliv blbeček u kniplu špatně odbočí a omylem narazí do vesmírné atomové bomby, se mi vůbec nelíbila. Kdoví proč jsem náhle zatoužil ověřit si, že Gerasim ještě pořád jen pár podzemních místností ode mě okouzluje profesorku silou svého slovanského šarmu a Kraksna je bezpečně zakotvena na orbitě planety.

„Nechávat tam něco takového...“ začal jsem opatrně.

„Je bezpečnější než se pokoušet trosky odstranit,“ dokončil Aštar. „Aspoň to jsme si donedávna mysleli.“

Nevěděl jsem, co na to říct, a měl jsem znepokojivý pocit, že jsme se buď nepochopitelně vzdálili od mé původní otázky, jakou práci nám nabízí, nebo na ni právě odpovídáme, což byla ta horší varianta. „Donedávna?“

„Nechávali jsme Vrakoviště být a ono nechávalo být nás,“ pokračoval Aštar. „Je samozřejmě hlídané, obehnané ochranným pásmem, do kterého nesmí nikdo vstoupit. Dokonce ani enlilové se o to nepokoušejí. Dokud platí příslušná meziplanetární dohoda. Která... skončí příští měsíc.“

„A pak?“ nadhodil jsem.

„Pak se tam Společenství vydá. Všechno nepotřebné nechá odtáhnout a zbytek prohledá.

A není divu. To místo ukrývá velké bohatství. Opravdu velké.“

„A taky velké nebezpečí.“

„To nejlepší vám nikdy nespadne do klína jen tak.“ Hunta se pousmál. „Proto je potřeba být opatrný.“

„Víte, že jsme zničili En-rukův palác, nechali mamuta rozšlapat část jeho lidí a zabili jeho i jeho ženu, i když v původním plánu nic z toho nebylo?“

„*Opatrnější.*“

Nechtěl jsem dělat ďáblova advokáta, ale zdálo se, že hunta nechápe, co všechno jsme už na Namathé způsobili. „Obávám se, že ani to by nestačilo, abychom se vydali mezi nestabilní a nebezpečné vraky a...“

„Našli loď a dostali se na její palubu, něco cenného z ní vzali a vrátili se sem,“ rozvedl zadání Aštar. „Abychom byli přesní.“

Najednou jsem měl pocit, že úkol, který jsme plnili pro jeho synovce, byl ve srovnání s tímhle brnkačka. A i tak skončil naprostým chaosem.

Odkašlal jsem si. „Možná vypadá En-rukova oáza potom, co jsme s ní skončili, zdálky líp než zblízka, ale...“

Aštar povytáhl ekvivalent obočí v podobě dlouhých černých peříček nad očima. „Předpokládám, že domluvit se s hlídkami, které slou-

ží na Vrakovišti za trest a mnohem déle, než by měly, nebude problém.“

„Pro nás?“

„Pro mě. Lépe řečeno pro mé zlato. Ale i vy si s nimi určitě poradíte. Do města jste se ostatně taky dostali, i když jste nebyli víc než otroci.“

Nezmínil jsem, že jsme kulšeše a chana na kontrolním stanovišti jednoduše zabili. A ani jsem nemusel. Na tanec mezi vejci v podobě neodpálených bomb nebyl nejlepší nápad vybrat někoho, kdo za sebou za jeden den nechal spoušť monstrózních rozměrů, a dva mrtví navíc už na tom nic neměnili.

Přesto... se Aštarovi povedlo mě zaujmout. Představa, že někdo daleko odtud omylem zmáčkne červené tlačítko s nápisem „NEMAČKAT“ a trosky se volně rozletí vesmírem, nebyla nic moc, ale to se ostatně mohlo stát i na Zemi. Pokud bylo ve vracích vesmírných lodí opravdu bohatství tak velké, jak Aštar tvrdil – a kdyby nebylo, asi by nás tam neposílal –, mohli bychom na tom získat i my. Nejenomže budeme v budoucnu potřebovat z něčeho žít, a když budeme mít štěstí, žít na Kraksně čím dál víc lidí, ale neuškodí mít něco v záloze, až se ty lidi budeme pokoušet na Kraksnu dostat. Peníze dokážou otevřít spoustu dveří, o tom jsem nepochyboval ani ve vesmíru.

I kdybychom každého lidského otroka museli vykoupit...

Aštar jako by pochopil, na co myslím. „A cokoliv dalšího tam najdete a budete si chtít odnést...“ udělal nepatrný pohyb pařátem a potom se na mě zadíval skrze kouř, „... je právě nálezce vaše.“

„Cokoliv?“ ujistil jsem se.

Hunta kývl. „Myslím, že toho nebude málo.“

Poposedl jsem si v křesle. Pokud si smíme nechat všechno, co tam najdeme, musí to, co si chce hunta nechat pro sebe, představovat neskutečné jmění. „Pro co nás tam vlastně posíláte?“

Aštar se usmál a korálkové oči se mu zaleskly. A pak mi to řekl.

Hlasování

K ostatním jsem se vracel jako spráskaný pes. Netušil jsem, jestli už jim Aga řekla, že nám Aštar nabídl ochranu výměnou za naše služby a já souhlasil, a ani co si o tom myslí. Na jednu stranu jsem trochu zbaběle doufal, že ano a nebudu to muset udělat já, na druhou stranu jsem si dokázal představit, jaká slova by k tomu použila, a „maso“, „idiot“ a „všechny nás odsoudil k smrti“ by mezi nimi určitě nechyběla.

V doprovodu Gerasimovy mirské prostitutky jsem se vydal chodbami Aštarova úkrytu. Ve zdech byly místo oken zasazené obrazovky s výhledem na písčité pláně zalité červeným sluncem, takže jsem skoro zapomněl, že jsem pod zemí. Do ruda zbarvená zrnka písku se dokonce přesypala v jemném vánku. Namathská poušť působila nečekaně poklidně.

„Já... ehm, jsem kapitán František Moravec,“ napadlo mě konečně se představit. Přece jen nám mirska zachránila život, a možná nejednou – přinejmenším nás díky ní nezneužili kulšešští naháči v nevěstinci. „Ze Země.“

Mirska se na mě s úsměvem podívala. Jen před pár hodinami jsem sledoval, jak kouří mého ruského zástupce, ale najednou jsem měl neodbytný pocit, že identita společnice sloužila převážně k oklamání slaboduchých. Byl jsem nejspíš natolik zaujatý pohledem na její nahotu, že mě ani nenapadlo uvažovat nad tím, jestli jsou všechny namathské nevěstky tak pohotové, chladnokrevné a úžasné se zbraní. Sex bylo ostatně vždycky parádní krytí. Jak by potvrdila i Nataša Alinová, moje bejvalka a současně špiónka, kterou na mě ještě před koncem světa nasadili Rusové.

„Já jsem Karame. Z Miru.“ Na rozdíl od Aštara nepředpokládala, že se vyznám ve vesmíru. Začínala se mi líbit a nemělo to nic společného s tím, že se jí pod halenkou houpalo šest prsou. „Ale ty asi nevíš, kde to je.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsou mirsové součástí Společenství?“

„Všichni jsou,“ vyhnula se Karame přímé odpovědi. „Tak, nebo onak.“

Onak patrně znamenalo separát.

„Pracuješ pro Aštara dlouho?“ pokračoval jsem.

Přimhouřila oči, jako by uvažovala, o kom mluvím. Moje výslovnost huntova jména asi nebyla žádná hitparáda. Ještě že jsem ho za-

tím ani jednou neoslovil, možná by bylo po spolupráci dřív, než vůbec začala.

I když stačilo, abych si představil, jak se snažím své posádce vysvětlit, kam a proč nás hunta posílá, a nebyl jsem si jistý, jestli by to tak nebylo lepší.

„Ještě ne dost, abych mu splatila dluh,“ odpověděla Karame po chvíli. „Zachránil mi život. To ostatně i tobě.“

„Zadarmo to asi nedělá.“

„Ovšemže ne, není přece hlupák. A protože není hlupák, může si v téhle hře dovolit víc než většina z nás.“

„Pro mě to není hra.“ Zastavil jsem se. „Snažím se zachránit svůj druh.“

„Jsi šťastný muž.“ Karame se ke mně naklonila s úsměvem, ale její mandlové oči zůstaly vážné. „Ještě máš co zachraňovat.“

Nadechl jsem se, ale Karame nečekala, co odpovím, prošla kolem mě a otevřela dveře do místnosti, kam nechal Aštar odvést zbytek mé posádky.

„Prosím, kapitáne,“ pobídla mě mirska. „Určitě už se nemůžou dočkat.“

Odkašlal jsem si a vešel jako první.

Aga snad už všem řekla, co se stalo na poušti, a že nás tím pádem Aštar En-rukovi nepředhodí. Tím spíš, když už ani nebylo jak. Zmrd En-ruk,

kulšešský správce jedné z oáz a samozvaný pán Namathé, se po zásahu mimozemským červem proměnil v natrávený kožený pytel. A i ten nejspíš skončil v břiše písečného hada.

Zarazil jsem se hned za prahem.

Aga s Amandou ze sebe spláchly krev a převlékly se. Oběma to slušelo, Aze samozřejmě v mezích možností daných tím, že nás všechny převyšovala o dvě až pět hlav, místo kůže měla šupiny v různých odstínech zelené, a když jsem ji vytočil, což se stávalo často, nervózně kolem sebe švihala ocasem. A – na to jsem nemohl zapomenout – jen čekala, až mi v souladu s chanským morálním kodexem kor-fa zachrání život, aby mě pak mohla zabít.

I Gerasim s Vodičkou sundali s'tur, otrocké odění tvořené koženými řemínky, a zahalili se do volných bílých halen, které se zavazovaly na zádech. Trochu tak připomínali pacienti psychiatrické léčebny, ale aspoň se ostatní nemuseli dívat na jejich holá břicha s vypálenou značkou, památkou na otroctví v chepito-vých dolech. A vzato kolem a kolem, chovance ústavu pro choromyslné občas připomínali, ať už měli na sobě cokoliv.

Danka Krasiński naproti tomu dál připomínala ředitelku dívčího katolického internátu. Její zvláštní schopností bylo očividně i po zajetí

zuurity v ZOO a úprku na mamutovi zůstat upravená, s dokonale hladkým drdolem i suk-ní. A předem skeptická k čemukoliv, co jsem se chystal říct. Nutno ovšem uznat, že k tomu, co jsem se chystal říct tentokrát, jsem jistou dávku skepse pociťoval i já sám.

Giuseppe seděl na pohovce z inteligentního plastu a šťoural se mezi zuby něčím, co mohlo být párátko, pokud by na Malé Kraksně nějaká párátko byla. Když ho Aštarovi muži na palubě transportéru přepadli a odvedli, těžko měl čas sundat si zástěru uvázanou přes Vodič-kou vyrobený overal, ale tak trochu jsem před-pokládal, že by se nepřevlékl, ani kdyby na to čas měl. Špinavá zástěra patřila k Italovi stej-ně jako operní zpěv a na výsledcích nezaložené přesvědčení, že umí vařit.

Když Rus poznal Karame, vrhl na ni pohled zaražený, lascivní i provinilý, přesně v tomto pořadí, přičemž nakonec nejspíš usoudil, že čím méně profesorka o jeho temné minulosti ví, tím větší má šanci získat její náklonnost, a odhodla-ně předstíral, že se mnou mirska, kterou si jen před pár hodinami zaplatil v bordelu, vůbec není.

Karame to, jak se zdálo, nevadilo.

„Nechám vás v klidu oznámit vašim lidem, na čem jste se dohodli,“ prohlásila a vrátila se do chodby. „Jsem si jistá, že je to nadchne.“

Ať už byl Mir kdekoliv, ironie tam asi patřila k oblíbené kratochvíli.

Když za sebou Karame zavřela dveře, posádka Kraksny na mě znepokojeně upřela oči.

Možná by bylo lepší, kdyby se mnou mirska zůstala a zastala se mě pro případ, že by moje rozhodnutí posádku nenadchlo. Což byl výsledek, který jsem očekával.

Jak se ukázalo, i bez karet jsem byl hotová Jolanda. S každým mým slovem v místnosti rostlo napětí a ve chvíli, kdy jsem říkal, že jsem práci pro ptáka vzal, jsem si přál být *hodně někde jinde*. Aga se zjevně rozhodla nechat to na mně a o jednání s Aštarem se ostatním vůbec nezmínila.

Jako první kupodivu promluvila profesorka, která situaci zhodnotila nemilosrdně přesně: „To ale není to, o čem jste mluvil, když jste mě unášel.“

„Zachraňoval,“ opravil jsem ji. „Šla jste s námi z vlastní vůle.“

„Protože jste tvrdil, že chcete bojovat za svobodu lidstva, ne pašovat drogy pro zločineckou organizaci, mladíku.“

Někomu jinému v mém věku by možná její přesvědčení o mém mládí lichotilo, natož po měsících strávených na Základně zmaru, během kterých člověk zestárl o celé roky, mně ale

po podobném oslovení pokaždé zacukalo víc-ko. Nenechat En-ruka umřít u vathúsu, možná bych uvažoval o tom, že mu trojnásobnou doktoru vrátím.

„Nebudeme pašovat drogy,“ oznámil jsem posádce.

Nevyvolalo to v ní takovou úlevu, jak jsem doufal. Všem už asi došlo, že jsou i horší věci, ke kterým by nás mohl namathský mafiánský boss využít.

„Ani obchodovat s otroky, podporovat Společenství nebo jakkoliv škodit lidstvu. A chánům,“ dodal jsem.

Pochybovačně se kupodivu netvářila jen Aga, ale i Gerasim s Vodičkou.

Chápal jsem, že služba huntovi nebyla zrovna to, co jsme si pod bojem proti švestkám představovali, ale sakra! S holýma rukama a nulovým zázemím jsme zatím neměli na nic lepšího než krást vyřazené vraky. A s jednou Kraksnou a nejistou vazbou na chanský odpor, který navíc neměl proč nám pomáhat, jsme toho proti obrovskému modrému impériu moc nezmohli. Spojení s huntou byla naše jediná šance na to, abychom na tom jednou byli líp. I když všechno ve mně křičelo, abychom enlilům nakopali prdele, nemohl jsem se nechat unést. Skončili bychom dřív, než bychom s tím vůbec začali.

„K čemu jinému by nás mohl drogový kartel potřebovat?“ zeptala se profesorka.

„Co to máte s těmi drogami?“ nechápal jsem.

„Já nic, ale z vás cítím opium až sem.“

„Mají tu opium?“ zbystřil poručík.

„Koho to zajímá?“ pokusil jsem se vrátit k podstatnému.

Každý jsme ale za podstatné považovali něco jiného.

„Asi mě, když se ptám,“ podotkl Gerasim.

„Ty se ptáš na všechno,“ vložil se mezi nás Giuseppe. „A nejvíc na to, do čeho ti nic není.“

„Myslíš jako, proč jsem v pudinku, cos uvařil, našel kus žínky?“ Gerasim bodl ukazováčkem do vzduchu. „To je podle mě dobrá otázka, tím spíš, když jsem si nevšiml, že by ses někdy myl.“

„Kdybych věděl, že tě tak zajímá moje tělo, mohl ses sprchovat se mnou,“ odpověděl kuchář. „Sice se nedivím, že tě kulšešové v bordelu nechtěli, ale naštěstí pro tebe už nejsem tak vybíravý jako před otroctvím.“

Povedlo se mu zasáhnout poručíkovo citlivé místo, a kupodivu ne nabídkou společného sprchování. „Kulšešové v bordelu si spletli Vodičku se ženskou! Někdo takový vůbec nedokáže posoudit, jak má vypadat...“

„Když už jste to nakousli,“ přehlušil poručík Vodička, „co po nás ten pták vlastně chce?“

Zhluboka jsem se nadechl a řekl jim to, i když bych možná raději poslouchal, jak se Gerasim snaží přesvědčit Giuseppeho o kulšešském nedostatku vkusu.

Reakce byly rozporuplné.

Nakolik jsem mohl soudit, v Aze se svářel šok, nesouhlas a možná oprávněná domněnka, že jsem blázen a všechny je přivedu do záhuby. Tu jsem s ní ostatně často sdílel.

Vodička se sice tvářil pochybovačně, ale jednou rukou bezděčně sklouzl k opasku s náradím, podle čehož jsem poznal, že ho možnost prozkoumat mimozemské pohřebiště zaujala.

Stejně jako Gerasima. Po měsících bezmocného čekání, jestli dřív skončí v separátu, nebo s chepitovou rakovinou, představovalo něco takového konec přešlapování na místě, takže jsem se mu nedivil.

Ještě pořád jsem totiž neřekl, pro co nás Aštar posílá.

„Chcete se vydat na bývalé nevenské území?“ projevila se profesorka znovu jako odbornice mimo jiné na všechno. Kdyby své rozsáhlé znalosti používala v můj prospěch, bylo by to skvělé, ale já měl pocit, že kdykoliv otevře pusu, dělá to jen proto, aby mi do mého plánu hodi-la vidle. Tak jako tentokrát. „Zjevně nevíte, co se tam stalo.“

Jasně že ne.

„Došlo k velké bitvě,“ odpověděl jsem nekonkrétně.

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ přiznal Gerasim.

„Exoplanet jsou tisíce, stejně jako mimozemských druhů,“ poučila ho profesorka. „Jistě je toho víc, o čem jste nikdy neslyšel.“ Pak namířila prst na mě. „Především tam došlo k bitvě, po které zůstalo obrovské území poseté troskami zničených lodí. A nejen těmi.“

„Čím dalším?“ zaujalo to Giuseppeho.

Přílišné vyptávání jsem v téhle fázi nemohl potřebovat. „Vraky a ruinami.“

„To všechno jsou synonyma, kápo,“ upozornil mě ten sviňák.

„Kdyby ses vyznal ve vaření tak jako v synonymech, nemusel bys do pudinku přidávat žínky.“

„Nepřidával jsem. Osprchoval jsem se a použil vodu. Žínka tam musela zůstat omylem.“

Gerasim vydal dávivý zvuk.

„Chabý pokus, jak odvést pozornost,“ řekla Aga pohrdavě, „i na někoho, kdo má jen jeden mozek, a ani to možná ne. Co dalšího tam je?“

Profesorka se na ještěrku otočila. „To neví nikdo přesně. Nevenské lodě byly nastavené tak, aby při poškození přesměrovaly téměř všechnu

svou energii do automatických obranných systémů. Před zničením vypouštěly různá nástražná zařízení, aby ochránily informace uvnitř. Na těch nevenům záleželo víc než na vlastních životech.“

„To zní až poeticky,“ pokusil jsem se zlehčit hrůznost profesorčiných slov. „Ve skutečnosti...“

„... je celá oblast nebezpečná a vysoce nestabilní,“ dokončila za mě. „Je zakázáno do ní vstupovat, a to z dobrého důvodu. Což vám Aštar jistě řekl a vy jste se to právě chystal říct nám, že?“

Potvora!

„Takže je to jedna velká past,“ pochopil Vodička, „jen sklapnout?“

„Ano – a s námi uvnitř,“ dodala profesorka.

„Nesklapne, když budeme opatrní,“ snažil jsem se dál.

„A my samozřejmě budeme,“ promluvila Aga a já okamžitě pochopil, že se mě nechystá podpořit, ale bodnout do zad. Což taky udělala. „Protože opatrnost je tvoje druhé jméno, hned po kapitánu Boučačovi.“

„Myslel jsem, že moje druhé jméno je *maso*,“ namítl jsem.

„To je jediné, které bys měl mít,“ zavrčela chana.

„Rozhodně je jediné, které používáš.“

„Protože si ho zasloužíš. Málem jsi nás zabil už tady. Začínám mít pocit, že nepracuješ pro huntu, ale pro enlily.“

„A já už delší dobu nemám pocit, že pracuješ pro mě,“ připomněl jsem. „Oprav mě, jestli jsem kor-fu špatně pochopil, ale...“

„Takhle jsme se hádávali s mojí starou,“ povzdechl si Vodička. „Byla to vlastně fajn ženská.“

Okamžitě jsme s Agou sklapli a omezili se na nevraživé zírání.

„O prozkoumání nevenského území sní spousta z nás,“ nezaujala profesorku naše vsuvka. „A u snění taky končí. Protože to místo je smrtící bludiště.“

„Aštar nám dá souřadnice, pomocí kterých jím jako bludištěm projdeme,“ vysvětlil jsem.

„Když je to tak snadné,“ namítl Giuseppe, „proč se tam pták nevypravil už dávno?“

Profesorka zvedla obočí. Očividně se chystala zeptat na totéž.

„K souřadnicím se dostal nedávno a část hlídek stáhl až zmrđ En-ruk, protože je potřeboval k boji s ostatními správci,“ vysvětlil jsem situaci tak, jak ji před chvílí vysvětlil Aštar mně. A pořád jsem ještě neřekl, pro co nás posílá. „Dostat se k ochrannému pásmu nikdy nebylo tak snadné. Jasně, je hlídané, protože podle do-

hody, kterou Společenství dodržuje, se k Vrakovišti nesmí nikdo přiblížit.“

„Kvůli jeho nebezpečnosti,“ připomněla profesorka.

Neposlouchal jsem ji. „Ale už dlouho je ochranné pásmo poloautomatické, většinou jen se dvěma živými hlídkami. Jedna z nich nás nechá projít skrz, o to se postará Aštar. Nebo spíš jeho zlato.“

„Kolik bude muset vysolit za to, aby někoho pustili do tak rizikové oblasti?“ zeptal se Vodička.

„To nám může být jedno, hlavní je, že na to má,“ odpověděl jsem. „A že si odtamtud můžeme odnést, co budeme chtít.“

Gerasim hvízdal.

V profesorce na okamžik převážila touha nad opatrností. „Cokoliv?“

Kývl jsem. „Co uneseme a naložíme do lodi. Zbraně, knihy, zdravotnické vybavení. Všechno, co pobereme a dostaneme na Kraksnu, bude naše.“

Moje posádka horečnatě uvažovala. Zájem, který jsem náhle vzbudil, byl skoro hmatatelný.

„Aštar samozřejmě nečeká, že vyrazíme hned,“ kul jsem železo dál. „Budeme mít dost času na odpočinek i přípravu. Tentokrát nic nepodceníme. Tentokrát se nám to povede.“